

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce : **Ing. J. Ř.**, bytem M., Š. u N. J., zastoupen JUDr. Ing.Milanem Mlezivou, advokátem se sídlem Škrétova 48, Plzeň, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad** se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 8.8.2011, čj: 183/2011-NBÚ/07-OP

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále též „NBÚ“) ze dne 8.8.2011čj: 183/2011-NBÚ/07/OP, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ze dne 3.5.2011 čj: 40182/2011-NBÚ/P, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se nevydává osvědčení pro stupeň utajení „Přísně tajné“. Žalobce v podané žalobě popsal průběh správního řízení a namítl, že se nemůže ztotožnit s názorem o tom, že nelze konkretizovat důvody, v jejichž základě mu nebylo vydáno požadované osvědčení s tím, že

žalovaný vycházel při rozhodování z písemných zpráv zpravodajské služby, které nijak neposoudil a nepodrobil vlastnímu přezkumu. Žalobce se tak neměl možnost s obsahem dotčených zpráv seznámit a neměl možnost se vůči jejich obsahu bránit. Takovým postupem byl poškozen na svých ústavních právech, a to zejména podle článku 26 odst. 1 a 2 a článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že u něj žádné riziko ve smyslu ustanovení § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb. neexistuje, není si vědom toho, že by nějaká skutková zjištění tomu nasvědčovala. V Armádě ČR slouží téměř 31 let, po celou dobu byl držitelem různých osvědčení, na jejich základě se mohl seznámit s utajovanými informacemi nejvyššího stupně. Po celou dobu neměl žádný bezpečnostní incident, není mu známo nic o tom, že by byl vyšetřován policejními orgány nebo zpravodajskými službami v souvislosti s porušováním bezpečnostních pravidel. Rozhodnutí, které je opřeno pouze o dvě zprávy zpravodajské služby považuje za nezákonné, v rámci bezpečnostního řízení mělo být provedeno širší důkazní řízení, které by vzalo na vědomí veškeré důkazy nutné pro objektivní rozhodnutí v rámci bezpečnostního řízení. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového rozhodnutí ze dne 3.5.2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žaloba v podstatě opakuje námitky z podaného rozkladu, s těmito námitkami se žalovaný dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že přístup k utajovaným informacím umožňuje stát s ohledem na bezpečnostní zájmy pouze omezenému okruhu osob, u nichž vyžaduje splnění zákonem stanovených podmínek. Vydání osvědčení je přiznáním mimořádného oprávnění, v řízení nelze garantovat všechna procesní práva účastníků řízení, a to s ohledem na specifika daná charakterem použitých utajovaných informací (výsledky šetření zpravodajské služby) s tím, že nezávislost soudu přezkoumávajícího rozhodnutí poskytuje dostatečné záruky práva na spravedlivý proces. S přihlédnutím ke zjištěnému bezpečnostnímu riziku nebylo možno žalobce označit za osobu bezpečně spolehlivou podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými právními předpisy. Navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že k žádosti žalobce bylo zahájeno řízení o vydání osvědčení pro stupeň utajení „Přísně tajné“. V průběhu řízení byl dne 30.3.2011 skutečně pohovor se žalobcem, v jehož průběhu byl sepsán protokol. V rámci pohovoru se žalobce vyjádřil k otázce plnění pracovních úkolů, finančních a majetkových poměrů. Jako další z významných podkladů byly žalovaným správním orgánem opatřeny zprávy příslušné zpravodajské služby, které tvoří utajovanou součást správního spisu.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3.5.2011 čj: 40182/2011-NBÚ/P bylo rozhodnuto tak, že žalobci se osvědčení nevydává. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán s odkazem na obsah zpráv příslušné zpravodajské služby, že u žalobce shledal přítomnost bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., což představuje překážku pro vydání požadovaného osvědčení, neboť účastník řízení (žalobce) nesplňuje

podmínku bezpečnostní spolehlivosti, jež je uvedena v § 12 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Současně správní orgán konstatoval, že i v odůvodnění rozhodnutí je limitován utajovaným charakterem zpráv příslušné zpravodajské služby, proto v obecné poloze uvedl, že výskyt bezpečnostního rizika spočívá v udržování nadstandardních vztahů se třetími osobami, které je nepřijatelné vzhledem k pracovní činnosti účastníka řízení. Charakter chování vzbuzuje pochybnosti o důvěryhodnosti účastníka řízení, který není schopen poskytnout záruku, že v případě ochrany utajovaných informací a nakládání s nimi bude jednat odpovědně a dbát všech svých povinností.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém uvedl, že chování účastníka řízení měl správní orgán zjišťovat i jinými prostředky než jen cestou využití šetření zpravodajské služby, a to např. cestou Policie ČR, výslechy svědků, vyžádáním znaleckých posudků, pokud jde o obchodování s cennými papíry, je-li právě v tomto jednání spatřováno bezpečnostní riziko. Rozpory mohl objasnit i dalším vyjádřením účastníka řízení. Měla být ověřena relevance zjištění zpravodajské služby, která tvoří ve věci stěžejní důkaz s tím, že pokud by nebyly informace zpravodajské služby přezkoumatelné, pak by to znamenalo, že by v bezpečnostním řízení fakticky rozhodovala zpravodajská služba a nikoliv NBÚ. Zdůraznil, že zástupci nejružnějších podnikatelských subjektů nepřichází do styku jinak, než v rámci běžných formálních jednání, nemá žádné nadstandardní vztahy se zaměstnanci firem. Vyjádřil se k prodejmům podílových listů s tím, že odpověděl uspokojivě na všechny otázky, které mu při pohovoru byly kladeny.

O podaném rozkladu rozhodl ředitel NBÚ žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8.8.2011 čj: 183/2011-NBÚ/07-OP tak, že rozklad se jako nedůvodný zamítá a napadené rozhodnutí NBÚ se potvrzuje. V odůvodnění rozhodnutí ředitel NBÚ zrekapituloval průběh dosavadního řízení, konstatoval, že se zabýval veškerými podkladovými materiály, které byly shromážděny, a dospěl k závěru, že existuje bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, není tak splněna podmínka bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona, která je nutná pro vydání požadovaného osvědčení. Vzhledem k tomu, že podstatné skutečnosti, na základě kterých shledává bezpečnostní riziko, jsou obsaženy v utajovaných sděleních zpravodajské služby, není možno popsat blíže důvody, které k závěru vedou. Shodují se s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí s tím, že po vydání prvostupňového rozhodnutí dne 27.5.2011 byla doručena od zpravodajské služby další utajovaná zpráva, která předchozí sdělení pouze doplňuje. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá specifický charakter řízení o vydání osvědčení ohledně seznamování se s utajovanými skutečnostmi účastníkem řízení s tím, že v případě, že důvodem negativního rozhodnutí jsou důvody utajované, postačí odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. V daném řízení nelze garantovat všechna procesní práva účastníka řízení. Právo na přezkoumání, zda průběh a výsledek bezpečnostního prověřování není poznamenán libovůlí, je zajištěno prostřednictvím nezávislé soudní kontroly ve správním soudnictví, kdy soud musí mít plný přístup k podkladům rozhodnutí, jsou obsaženy ve spise. Dále uvedl, že nebylo možno umožnit účastníku řízení zpřístupnit utajované informace, popř. je pojmout do rozhodnutí. Neutajovaná část bezpečnostního svazku byla zpřístupněna kompletní. Dále konstatoval, že nepřesná formulace uvedená na straně 3 prvostupňového rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, byť konstatování Úřadu považuje za nedůvodné.

Z výše uvedeného obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobci nebylo vydáno požadované osvědčení proto, že u něho bylo shledáno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona a č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní

způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 412/2005 Sb.“). Podle uvedeného právního ustanovení je bezpečnostním rizikem chování, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace. Zjištění bezpečnostního rizika u žadatele o vydání osvědčení znamená, že tato osoba nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti, neboť podle § 14 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje pouze taková fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko. Přitom bezpečnostní spolehlivost je jednou ze zákonem stanovených podmínek, která musí být splněna, aby mohl NBÚ vydat osvědčení, na jehož základě lze fyzické osobě umožnit přístup k utajované informaci stupně utajení „Přísně tajné“, o které žádal žalobce (§ 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb.).

Žalobce v podané žalobě namítal, že se nemůže ztotožnit s názorem žalovaného, že nelze konkretizovat důvody, na jejichž základě mu nebylo vydáno osvědčení a že u něj existuje bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb. s tím, že žalovaný vycházel pouze z písemných zpráv zpravodajské služby, které nijak neposoudil nebo nepodrobil vlastnímu přezkumu, žalobce již vůbec neměl možnost se s obsahem dotčených zpráv seznámit a neměl možnost se vůči nim bránit. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.

Jak uvedl ředitel NBÚ v žalobou napadeném rozhodnutí z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízením o bezpečnostní prověrce, jehož výsledkem je buď vydání osvědčení, na jehož základě je žadatel oprávněn seznamovat se s utajovanými skutečnostmi určitého stupně či zamítnutí žádosti o vydání osvědčení, je řízením specifickým, v jehož rámci nelze garantovat všechna procesní práva účastníka řízení, a to zejména s ohledem na specifikum, jež je dáno charakterem použitých utajovaných skutečností (zpráva a výsledek šetření zpravodajské služby).

Pokud žalobce namítal, že žalovaný zprávy zpravodajské služby nijak neposoudil a nepodrobil vlastnímu přezkumu, není zřejmé, z jakých skutečností tak žalobce usuzuje. Již z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný obsahem zpráv zabýval, resp. posoudil jejich obsah a právě na základě tohoto posouzení dospěl k závěru o tom, že u žalobce existuje bezpečnostní riziko. Pokud jde o přezkum zpráv zpravodajské služby je nutno, opět s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konstatovat, že žalovaný není oprávněn poskytnuté podklady přezkoumávat, neboť by tato činnost byla v rozporu s pravomocí tohoto orgánu (viz např. rozsudek ze dne 6.8.2009 čj: 9 As 68/2008-101, ze dne 30.1.2009 čj: 5 As 44/2006-74, ze dne 11.5.2011 č.j. 1 As 9/2011-70, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Povinností žalovaného je posouzení obsahu podkladů, tedy i posouzení zpráv zpravodajské služby, vyhodnotit jejich obsah a učinit závěr o tom, zda je či není dáno bezpečnostní riziko na straně žadatele o vydání osvědčení v důsledku zjištění, které zpravodajské služby učinily.

Pokud žalobce namítal, že neměl možnost se s obsahem dotčených zpráv seznámit a neměl možnost se proti jejich obsahu bránit, je nutno konstatovat, že zejména zde se projevuje specifikum řízení o vydání osvědčení podle zákona č. 412/2005 Sb., kdy přístup k utajovaným informacím umožňuje stát pouze omezenému okruhu osob, proto také není možné seznamovat účastníka řízení, který nedisponuje příslušným oprávněním (osvědčením) seznámit se s obsahem listin, které jsou v režimu určitého stupně utajení. Bylo by zcela proti smyslu zákona, pokud by účastníkovi řízení, který teprve žádá o vydání osvědčení, bylo umožněno seznámit se s listinami, které určitý stupeň utajení již používají. Posouzení existence bezpečnostního rizika byla provedena žalovaným správním orgánem, závěr o

existenci bezpečnostního rizika se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2011 č.j. 7 As 31/2011-101, ze dne 21.12.2012 č.j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29.5.2014 č.j. 7 As 18/2014-29) .

Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, pro které byl žadatel o vydání osvědčení shledán nezpůsobilým s tím, že postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.7.2010 čj: 9 As 9/2010-102, ze dne 24.4.2008 č.j. 4 As 41/2007-58, ze dne 9.4.2009 č.j. 7 As 5/2008-63).

Obdobný závěr učinil Ústavní soud v nálezu ze dne 6.9.2007 sp.zn. II.ÚS 377/04, který konstatoval, že není možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka řízení nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek (shodně uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 25.6.2003 sp.zn. II.ÚS 28/02). Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které nebylo žalobci osvědčení vydáno, nelze považovat takové rozhodnutí za rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem, když je zřejmé, že jak v napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí prvostupňovém byl uveden odkaz na příslušné zprávy zpravodajské služby.

Žalobce namítal, že byl poškozen na svých ústavních právech, a to zejména podle článku 26 odst. 1 a 2 a článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože mu nebyly sděleny důvody pro nevydání osvědčení. Je přesvědčen, že žádné riziko u jeho osoby neexistuje. Ani tyto námitky nebyly shledány důvodnými.

Podle článku 26 odst. 1 Listiny má každý právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Podle článku 26 odst. 2 Listiny zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Z uvedených článků vyplývá, že je zakotveno právo každého zvolit si povolání, současně je stanoveno, že zákon pro určité povolání nebo činnost může stanovit podmínky nebo omezení. Jestliže žalobce vykonává činnost, která podle zákona vyžaduje, aby disponoval oprávněním seznamovat se s utajovanými skutečnostmi (osvědčení pro „Přísně tajné“), pak jde právě o ono stanovení podmínek pro výkon určitého povolání, které je v Listině zakotveno v článku 26 odst. 2. Žalobci není bráněno v tom, aby si zvolil vlastní povolání, aby vykonával určitou činnost, musí však splňovat podmínky, které zákon pro takovou činnost stanoví. Je zřejmé, že práva zakotvená v článku 26 odst. 1 Listiny jsou právy, ve vztahu ke kterým sama listina jako ústavní zákon uvádí, že toto ústavní právo může být omezeno zákonem, resp. mohou být zákonem stanoveny podmínky pro výkon určitého povolání nebo činnost.

Podle článku 36 odst. 2 Listiny kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkající se základních práv a svobod podle Listiny. Není zřejmé, v čem žalobce spatřuje porušení uvedeného článku 36 odst. 2 Listiny, když mu nic nebránilo v tom, aby se obrátil na soud s návrhem na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného

správního orgánu. Naopak je zřejmé, že žalobce toto své právo využil podáním této žaloby, jejíž důvodnost soud právě v tomto řízení posuzuje.

Žalobce namítal, že v Armádě ČR slouží téměř 31 let, po celou dobu byl držitelem různých osvědčení, neměl žádný bezpečnostní incident, není mu známo, že by byl vyšetřován policejními orgány nebo zpravodajskými službami v souvislosti s porušováním bezpečnostních prověrek. K těmto námitkám je nutno uvést, že samotná skutečnost, že žalobce je ve služebním poměru dlouhou dobu a byl držitelem různých osvědčení neznamená, že mu nelze vydání dalšího osvědčení odepřít, pokud je v průběhu řízení o žádosti o vydání takového osvědčení shledáno, že nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho vydání. Podmínkou pro nevydání požadovaného osvědčení pak není skutečnost, aby žadatel o vydání osvědčení byl vyšetřován příslušnými orgány pro porušování bezpečnostních pravidel.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je opřeno pouze o dvě zprávy zpravodajské služby, v rámci bezpečnostního řízení mělo být dle jeho názoru provedeno širší důkazní řízení, které by vzalo na vědomí veškeré důkazy nutné pro objektivní rozhodnutí v rámci bezpečnostního řízení. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. V daném případě je zřejmé, že zprávy zpravodajské služby byly dostatečně konkrétní, že představovaly dostatečný podklad pro závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika na straně žalobce. Žalobce ostatně ani v podané žalobě neuvádí žádné konkrétní důkazy, které dle jeho názoru měly být provedeny. Proto lze v obecné poloze konstatovat, že samotné řízení se neomezilo pouze na uvedené zprávy zpravodajských služeb, bylo provedeno šetření k osobním a majetkovým poměrům žadatele, v této sféře však nebyly konstatovány skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o bezpečnostním riziku na straně žalobce. Důvodem pro nevydání osvědčení byl obsah zpráv zpravodajských služeb, je proto logické, že negativní výrok je odůvodněn zejména odkazem na uvedené zprávy.

V souvislosti se soudním přezkumem je vhodné poukázat na to, že výše uvedená judikatura, která akceptuje, že v odůvodnění žalovaného nejsou uvedeny konkrétní skutečnosti, které vedou k závěru o bezpečnostním riziku, resp. o nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti, v případech, kdy uvedený závěr je učiněn na základě informací, které podléhají samy o sobě určitému stupni utajení, je ovlivněna i tím, že každý žadatel má právo na přezkoumání takového rozhodnutí soudem ve správním soudnictví, kdy soud má plný přístup k podkladům rozhodnutí, které jsou součástí správního spisu a který tak má možnost se s obsahem utajovaných skutečností seznámit. V souladu s tím soud přezkoumával postup a důvody pro nevydání osvědčení v úplnosti i nad rámec uplatněných námitek, po posouzení obsahu utajovaných zpráv dospěl k závěru, že tvoří dostatečný podklad pro závěr, který byl vyjádřen v žalobou napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu že obsahem zpráv jsou utajované informace, je také soud limitován, neboť zjištěné skutečnosti může uvést v odůvodnění svého rozhodnutí jen takovým způsobem, aby nepopřel smysl utajovaných informací (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2012 č.j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29.5.2014 č.j. 7 As 18/2014-29). Proto se musel soud omezit jen na uvedené konstatování.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud v závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu